

З твоєї волі я жебрак...

Володимир Кобилянський

З твоєї волі я жебрак.
Я все згубив, що мав від тебе:
Очей твоїх глибоке небо,
Твоїх усток гарячий мак,
Чарівних брівок оксамити,
Волосся море золоте,
І персів нерозкриті квіти...
Усе згубив я... та проте
Не плачу я і не страждаю,
Хоч бачу чорний саркофаг
Навіки втраченого раю,
Що розлетівся в пух і прах...
Я ще багатий, знаю, знаю,
Ще не жебрак я, не жебрак.

У мене є багатий скарб —
Дорожчий від твого раю,—
Я замість уст гарячих маю
Багато переливних фарб.
Я ними так тебе змалюю,
Що не впізнаєш і сама —
Такого демона змайструю,
Якого в світі вже й нема.
А потім стану та й погляну
На переливи темних фарб
І сам я дивуватись стану,
Як роздивлюсь на кожний карб,
Як міг кохати таку погану? —
Я не жебрак ще! В мене скарб!

1913-1917